

איך החמצתי את ההצבעה הגדולה * הלך השמיר אצל העורב *
 היכן אליהו הנביא * הליכוד לא ישאיר אחריו אדמה חרוכה *
 מה טוב יותר - אולקוס או סרטן? * לולא פלאטו היה פלאטו

ראש-שבט אינדיאני *
 הגרשת וגם ירשת ?

כרם היה לנבות הבדואי

מדבר עימי ואינו אומר לי שלום, פנה אלי כדי להביע את הזדעזעותו הנועמת. כל העיתונאים (שמעולם לא העירו על נוכחותי) שאלוני, מי בסקרנות ומי בשימחה-לאיד, מדוע נעדרתי.
 כבר בשעת ההצבעה, נשמעה הקריאה: איפה אב-בנרי? עשרות אנשי המערך, ש"י וסיעות אחרות תבעו בקול רם לדעת היכן אני.
 חשבון פשוט מלמד כי באותו רגע נעדרו מן הכנסת 27 ח"כים. אך איש לא שאל עליהם. רק על שניים דיברו: על יצחק רבין, אשר להעדרו ייחסו נימוקים פוליטיים, ועל, מפאת החרוג חסר-התקדים. מאיר פעיל ניחם אותי באמרו שמעולם לא רצו ח"כים כה רבים שאהיה בכנסת. אולי באמת היתה בכך מחמאה במהופך. למחרת היום עשיתי מעשה בלתי-רגיל: התנצלתי

פעמים דרושה פאשלה רצינית כדי לקבל מח-מאה. כך קרה לי השבוע.
 הפאשלה היתה רצינית מאד. נעדרתי מהצבעה חשור-בה — חשובה למדינה וחשובה לי.
 מאז חזרתי לכנסת, לא נעדרתי אף משיבה אחת של הכנסת. הייתי נוכח בהיפתח כל הישיבות, ומלבד שניים-שלושה מיקרים, לא נעדרתי גם בסיומה של שום ישיבה. מבחינת הנוכחות במליאה, אין לי מתחרה. אני ממשיך לנהוג כפי שנהגתי בשמונה השנים הקודמות שבהן ישבתי בכנסת.
 אף עיתונאי אחד לא העיר על כך. אף חבר-כנסת אחד לא התבטא על כך בפומבי. הדבר נראה איכשהו כמובן מאליו.

והנה קרה האסון. אשמתי. MEA CULPA.
 זה היה בתום הוויכוח הגדול על חוק הפקעת אד-מות הבדואים. הוויכוח התארך הרבה מעבר לזמן הר-גיל של סיום ישיבות המליאה. ערכתי לי חשבון, לפי רשימת הנואמים שטרם דיברו ושאר ההתפתחויות ה-צפויות, ונסתבר לי כי ההצבעה לא תיערך — אם תי-ערך בכלל באותו ערב — לפני השעה 11.00.
 היתה לי פגישה חשובה, שלא ניתנה לדחייה. לכן הרשיתי לי מותרות: יצאתי בשעה 9.00 בערב, על מנת לחזור סמוך ל-11.00.
 כשחזרתי, נסתבר לי שהכל נגמר. ההצבעה כבר נע-רה. כה החוק המחריד נתקבל, בקריאה ראשונה, ברוב של 46 מול 44, עם 3 נמנעים.
 המחשבה הראשונה שלי היתה: אילו נתקבל החוק ברוב של 46 נגד 45, הייתי צריך להתאבד. לזמלי, לא שינה העדרו של קולי הבודד את התוצאה.
 אך מצפוני הציק לי. וכאילו לא די בכך, לא היה כמעט אף ח"כ אחד שלא ניגש אלי למחרת היום, ושלא העיר על העדרי. אפילו משה שמיר, שכלל אינו

מתחומי לפרוטוקול

מעל זוכן הכנסת על העדרי. אני מנצל הזדמנות זו גם כדי לבקש את סליחת הבוחרים ועם-ישראל בכלל.

חוק-תועבה

פני כן נאמתי את הנאום הקיצוני ביותר (להו-ציא את נאומי של תופיק זיאד, איש נצרת) נגד הצעת-החוק.

אולי כדאי להביאו כאן, כדי להביע את דעתי על החוק, אחרי שנמנע ממני לעשות זאת בהרמת יד (ואין האחד מכפר על השני):
אורי אבנרי: זהו חוק תועבה, פשוטו כמשמעו. מי שיום אותו — ישא את קין על מיצחו עד סוף ימיו הפוליטיים. ואני מתכוון לאיש המתקרא שריהמישפט, שר המספחים.
 את כל התועבה של החוק הזה ניתן להגי-דיר במישפט אחד: אילו היתה קיימת במדי-נת ישראל חוקה, המבטיחה את זכויות היסוד של האדם והמאפשרת לבית-המישפט העליון לפסול כל חוק של רוב הכנסת הפוגע בזכויות האדם — חוק זה היה נפסל בימנעט אוטומטית על-ידי בית-המישפט.

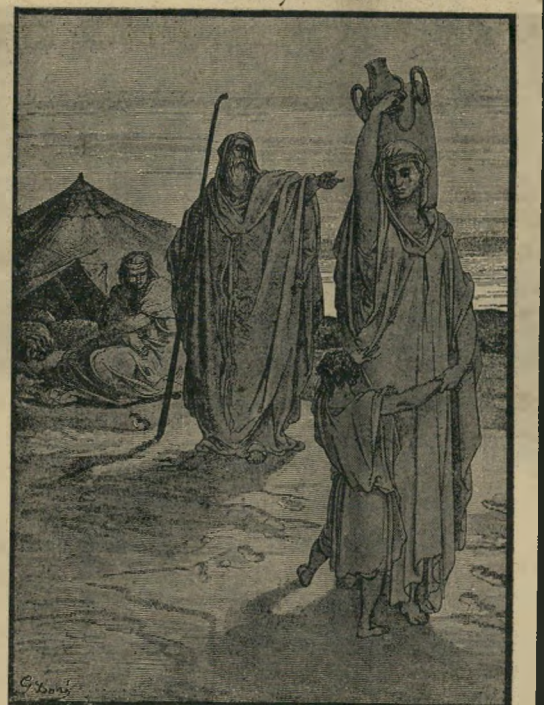
הוא היה נפסל באשר הוא עוסק בגירוש המוני של אוכלוסייה.

הוא היה נפסל באשר הוא מפלה בביורר לרעה סוג אחד של אוכלוסייה, בני עם אחר, על פני האוכלוסייה היהודית.

הוא היה נפסל באשר הוא בא למעשה לכלוא ציבור חופשי, המעורה באדמתו, במחנות עבודה, כדי לספק עבודה חקלאית זולה למתיישבים יהודיים, ביניהם היוש-בים על אדמות שהופקעו מבדואים.

הוא היה נפסל בעיקר באשר הוא מבטל את שילטון המישפט, אשר נקנה ברם של לוחמים במשך מאות בשנים, ומחזיר את ישראל לימיה הביניים של לית דין ולית דיין.

שוקמית אדוני: בימי הביניים היה קיים המישפט הטיבני הרומי, ולא היה קיים דבר כזה, מכוח צוים מבחינת המישפט.

השייח' אכרהם (מגרש את הגר)
 מי סידר את מי ?

אורי אבנרי: אולי יש לחזור עוד קצת אחורה. בוודאי עד לפני המאגנה כרטה...
 ארבע מלים בחוקה האמריקאית, "Due process of law" — די היה בהן כדי לפסול את החוק הזה.

נבירתי היושבת-ראש, הפרשה העגומה שז הבדואים בישראל, עוד משנת 1950, מזכיר רה את היחס לאינדיאנים בארצות-הברית, אך באיחור של מאה שנים.

כשם שהאינדיאנים גורשו ממקום למקום, ממקום פורה למקום צחיח, ממקום צחיח למקום צחיח יותר, ובסופו של דבר נכלאו ברורבציות שוממות. כך גורשו הבדואים ממקום למקום. מרבית הנגב נלקחה מהם, לפעמים בצורה שיגריתית, לפעמים בחמת-זעם של אכזריות, ועכשיו פוגעים בכיבשת הרש.

באמריקה היו אומרים: האינדיאני הטוב הוא האינדיאני דיאני המת. אצלנו הכל יותר הומני, ועל כן אומרים: הבדואי הטוב הוא הבדואי שיסתלק.

דוּם = זוג מכוסיים

אין צורך לנדוד לנכר כדי למצוא דוגמה לכך. יש לפרשה הזאת תקדים בישראל: כרם נבות היזרעאלי, או קם נביא בישראל והטיח בפני הרוזן את המילים בנות-האלמות: "הרצחת וגם ירשת?"

היכן הנביא היום?
 כדי להבליט את הונועה של החוק הזה, די להשוות את היחס לבדואים ליחס למתנחלי פיתחת-רפיה, היוש-רים על אדמה שנגולה לא מומן באכזריות מבדואים אחרים, אכזריות שגונתה על-ידי ממשלת ישראל ואשר שר-החקלאות הדיוס, אלוף הפיקוד דאו, ננוף בגללה רשמית.

איך מתייחסים למתנחלים אלה, השופכים חומרי-הדברה על חיילי צה"ל? באים אליהם, מתדיינים איתם. שרי ישראל רודפים אחריהם בדברי-נועם. הם דורשים מאות מיליוני לירות, מציעים להם מיליונים על גבי מיליונים, ואינני יודע בכמה זה יסתכם בסוף. ברור לכל שמוכרחים להסתדר איתם.

אין מסתדרים איתם על-ידי כך שאומרים: בשביל עשרה דונם אדמה שנגולה מהבדואים, אדמה שדודה, אתה תקבל חצי דונם במקום אחר, או מגורים במחנה עבודה או בשכונה. מקימים להם ישובים חדשים. מתייחסים אליהם כאל אוכלוסייה.

וזאת הנקודה שנעלמה בכל הוויכוח המתנהל כאן היום.

שרהמישפטים אומר: החוק גותן זכויות רבות. (המשך בעמוד 46)

* "רב-קרניים", ראש-שבט סיאוקס, צולם ב'1872.
 ** "האמנה הגלולה" משנת 1215, שבה נאלץ המלך הבריטי ג'ון להבטיח את חרות האדם וזכויות-היסוד אחרות.